

на идеологията ѝ, фалшивия блясък на нейния елит. (...) За него светът на „Никотиана“ е част от царството на Жълтия дявол, кът от господството на паразитстващата буржоазия. Тук всичко гине и се разпада, разпадат се човешки психологии под напора на парите, крупните сделки, житейския аморализъм (...). Върху тая почва са израснали капиталистическият вълк Борис Морев, сноби и филантропи като Костов, нравствени отпадъци като Зара, душевноболни жени като Мария (...). Тук са и фон гаеровци, тия представители на злокобния чужд капитал, окаяни нитчеанци и тевтономани, които обичат да се отдават на философски размишления [сякаш това е някакъв порок], които търсят философско оправдание на вълчия си апетит. Но те с това не ни стават по-симпатични, но напротив – стават ни по-отвратителни.”

Освен известен наивитет в тези определения: *Жълт дявол, злокобни, окаяни* – в цитирания откъс се наблюдава и въздействието на *християнската апокалиптична символика*, която работи в полза на това, че светът на буржоазията, на злото, е изконно обречен. В приведения цитат високият смисъл на философията е свързан синтагматично с „вълчия апетит“, което принизява всякаква философска позиция за живота. Авторът преминава от персоналност към нарицателност и типизация („фон гаеровци“) и използва метафората *капиталистически вълк* (за Борис Морев). Последната метафора е свързана отново с фолклорното мислене, в което вълкът е безпощаден хищник, разкъсващ жертвите си, враг на селския стопанин.

Накрая ще спомена и чисто *идеологическите клишета* в стила на автора на разглежданата статия. Приведеният по-долу цитат демонстрира как класификации от политическата икономия (*дренбуржоазна*) се преплитат с фолклорно-митологични реминисценции (*смъртна борба, похищаване и развращаване*). Ирина като че ли е отвлечена от зъл змей и е оплаквана потайно, за да не бъде пристъпено табуто по отношение на злите сили:

„(...) нейната трагедия [на Ирина] е *дренбуржоазна*, тя можеше да гравитира на другия класов полюс, който се намира в *смъртна борба* със света на „Никотиана“. (...) Тая жена би била достойна за по-друга съдба, ако мрачният свят на „Никотиана“ не бе похитил нейната чистота, не бе я развратил. Само нейната съдба е